Retsplejeloven om vidners tilstedeværelse i retten.

Lovteksten.

§182

Hvert vidne afhøres for sig. Et vidne må ikke påhøre forklaringer af andre vidner eller parter, medmindre andet bestemmes af retten.

Bestemmelsen handler om **vidner** i retslokalet.

Kommenteret handlingsforløb.

Da jeg skulle vidne flere gange i Aabergsagen var hovedreglen, at jeg ikke måtte påhøre forklaringer af andre vidner. Trods denne hovedregel ringede landsdommeren og bad mig være til stede under hele processen. Han begrundede sit ønske med, at jeg på familiens vegne kunne påse, at alt gik rigtigt til.

Landsdommeren oplyste i samtalen intet om, at han - stik imod regeringens krav om en tilbundsgående undersøgelse - havde fjernet ethvert grundlag for en opklaring af sagen ved lade en stillingtagen til det teknisk/faglige udgå.

Jeg efterkom landsdommerens ønske og overværede processen i Højesteret i lidt over ½ år, hvor jeg neddroslede min advokatforretning i Frederikshavn til et minimum. Jeg vidste, at sagen teknisk/fagligt var så veldokumenteret i sagsakterne, at en opklaring forekom som uundgåelig.

Landsdommerens underminering af det politiske krav blev først synlig i hans beretning, da kommissionsdomstolens afgørelse forelå.

Jeg vendte herefter tilbage til Frederikshavn for at pleje min forsømte advokatforretning.

Vurder selv:

Var landsdommerens tilbud til mig om at kunne overvære processen i Højesteret acceptabel procesledelse i forhold til retsplejelovens §182, når landsdommeren på samme tid undlod at oplyse mig om, at han havde saboteret undersøgelsen ved at bestemme, at domstolen ikke skulle forholde sig til sagens teknisk/faglige problemstillinger?